

отъ Ваша страна. По тия съображения азъ Ви телеграфирахъ, откакъ взехъ мнѣнието на всичкитѣ тукъ посланници, и вѣрвамъ, че, като постъпихъ тъй, азъ се съобразихъ съ желанието на Негово Величество и неговото правителство да видятъ частъ по-скоро мира сключенъ между двѣ съсѣдски и братски държави.

Приемете и пр.

(подп.) Ив. Ев. Гешовъ.

ТЕЛЕГРАМА ОТЪ Г. КАРАВЕЛОВЪ.

Пловдивъ, 8 февруари 1886 г.

Азъ съмъ говорилъ на агентитѣ и съмъ извѣствявалъ господина Цановъ въ Цариградъ, че българското правителство е готово да се откаже отъ паричното обезщетение отъ Сърбия, ако великитѣ сили признаятъ това наше право, но обявятъ, че България получава своето съединение като замѣна на обезщетението. Отъ италянското правителство даже имаме отговоръ, съ който признаваше това право. Негово Височество е говорилъ по тоя въпросъ въ сжщата смисълъ само съ австрийския агентъ, който сжщо е намѣрилъ, че ние сме въ правото си за това искане. Намъ трѣбва признание на това право като удовлетворение на народното самолюбие за всички направени жертви по войната.

(подп.) Министъръ Каравеловъ.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ.

Нѣкои отъ горѣприведенитѣ документи азъ прочетохъ при една сказка, която държахъ въ Пловдивъ на 3 януари 1910 г. по случай двадесетъ и петата годишнина отъ съединението. Само два отъ тѣхъ обаче се обнародваха въ в. Миръ отъ 5 януари 1910 година. Като обнародвамъ сега всичкитѣ азъ мисля, че не мога да имъ дамъ по-добро заключение отъ онова, което дадохъ тогава на горѣпоменатата сказка. Ето това заключение:

„Помжихъ се, господа, да възпроизведа тритѣ дѣйствия отъ славната драма на нашето съединение, въ която драма и азъ взехъ скромно участие. Ще бжда честитъ, ако съмъ сполучилъ да Ви дамъ едно ясно понятие за мжно-